

utili, a kromě toho také in honorifico. Stížnost proti tomu namítá, že uvedené vyšší požitky byly přiznány pouze jako t. zv. Slovenská výhoda, tato výhoda však, jak tomu svědčí prý již její označení, není výhodou, tedy »utile« ve smyslu § 2. dvor. dekr. z 13. září 1804, nýbrž odškodněním za újmy, které zaměstnanec utrpí byv přeložen na Slov.

Nss nemohl tomuto názoru přisvědčiti. Výhoda, která byla st-li poskytnuta přiznáním požitků VI/3, spočívá na usnesení vlády z 27. července 1920, jímž stanoveny »Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.«. Důvodem této úpravy byla snaha, získati dostatek kvalifikovaných sil pro obsazení úradů na Slov. Cíle toho hledí usnesení to dosáhnouti především tím, že zaměstnancům na Slov. přeloženým poskytuje odškodné jednak ve formě náhrady skutečných stěhovacích výloh (II. D. 1.), jednak ve formě diet (II. D. 2.), a kromě toho jako odškodné za újmy plynoucí z drahotných poměrů tamních zvýšené drahotní přídavky (II. C). Vedle toho poskytuje však cit. usnesení také v bodu II. B. zvláštní výhodu přiznáním mimořádného postupu, která není ekvivalentem ani nějakých efektivních výloh přeložením zaměstnanci způsobených, ani zvýšených nákladů životních, vyvolaných drahotnými poměry na Slov., nýbrž skutečným materiálním nadlepšením, jež se poskytuje toliko se zřetelem na větší obtížnost a zodpovědnost služební, a má tedy — jak to vyjadřuje také již forma této výhody — stejnou povahu jako normální zvýšení služného.

Vzhledem k této povaze výhody upravené v bodu II. B. »Zásad« není důvodu, proč by ji nebylo pojímati jako »utile« ve smyslu § 2. dvor. dekrety z 13. září 1804. Právem tedy žal. úřad uznal, že st-l — jemuž nesporně z důvodů přeložení na Slov. poskytnut byl ve smyslu bodu II. B. »Zásad« mimořádný postup do požitků VI/3, — přeložením tím získal in utili a nemá proto podle § 2. cit. dvor. dekrety nároku na nábytečné normované v § 3. tohoto dekrety.

Nemá-li však st-l již z tohoto důvodu vůbec nároku na nábytečné, a stačí-li tedy tento důvod o sobě, aby nař. rozhodnutí podepřel, pak netřeba se zabývati ostatními vývody nař. rozhodnutí a dalšími stížními námitkami, a sluší stížnost zamítnouti.

Č. 9666.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Státní zaměstnanec, který vystoupil ze služby, nemá nároku na vrácení pensijních příspěvků zaplacených za dobu služby.

(Nález ze dne 11. února 1932 č. 2045.)

V ě c : Dr. Jaroslav P. v J. proti ministerstvu spravedlnosti o vrácení pensijních příspěvků z důvodů resignace.

V ý r o k : Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y : Výnosem presidia vrchního soudu v Praze z 22. března 1929 byla přijata resignace st-lova na místo askultanta u krajského

soudu v Jičíně. Na to žádal st-1 podáním z 8. dubna 1929 o vrácení pensijních příspěvků v částce 2.154 Kč, jež mu byly sraženy s platů služebních za dobu od 1. ledna 1926 do 31. března 1929, spolu s úroky a bez jakékoliv srážky.

Žádosti té nevyhovělo presidium vrchního soudu v Praze a v dalším postupu žal. úřad nař. výnosem z těchto důvodů: »Nehledíc k tomu, že st-1 přijatou resignací pozbyl veškerých nároků z dřívějšího služebního poměru, jest stížnost nesprávného náhledu o povaze pensijních příspěvků. Pensijní příspěvky státních zaměstnanců nejsou premií pro starobní zaopatření jednotlivého státního zaměstnance nebo jeho rodiny, nýbrž všeobecnou všem státním zaměstnancům uloženou dávkou, která má sloužiti k částečnému krytí celkového nákladu pensijních a zaopatřovacích požitků. V případě dobrovolného opuštění služby nemá zaměstnanec nároku na vrácení příspěvků«.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Na sporu jest otázka, má-li státní zaměstnanec, který vystoupil ze státní služby, nárok na to, aby mu byly vráceny pensijní příspěvky za dobu služby zaplacené. Stížnost dovozuje tento nárok argumentací, že pensijní příspěvek jest součástí služebního platu, na který zaměstnanec má nárok v plném rozsahu, a z něhož si dává srážeti pensijní příspěvek dobrovolně proto, že a pokud reflektuje na pensijní zaopatření. Vystoupili ze služby, zaniká důvod, proč se část jeho služebního platu srážela, a zaměstnanec má nárok, aby mu tyto částky ze služebního platu zadržené byly nyní vyplaceny.

Argumentace tato spočívá na nesprávném právním názoru.

Je pravda, že pensijní příspěvek se sráží se služebního platu zaměstnancova. Avšak tyto srážky nejsou závislé na vůli zaměstnancově, nýbrž jsou v § 165 plat. zák. kategoricky nařízeny zcela bez zřetele na to, zda zaměstnanec je s nimi srozuměn čili nic, a reflektuje-li na pensijní zaopatření či nikoli. Pensijní příspěvek má právě — jak bylo dovedeno již v nál. Boh. A 3729/24 — povahu veřejné dávky, která jest obligatorně uložena státním zaměstnancům všeobecně k částečné úhradě celkového nákladu na zaopatřovací požitky; okolnost, že se platí nepřímou srážkou se služebního platu, místo aby zaměstnanec ji platil přímo sám, na věci nic nemění. A právě proto, že pensijní příspěvek není smluvním plněním, kterým si zaměstnanec pojišťuje svoje zaopatřovací požitky, nýbrž veřejnou dávkou, kterou po zákonu přispívá obligatorně k částečné úhradě celkového pensijního břemena státu, nemůže — když tu není výslovného předpisu tak stanovícího — okolnost, že vystoupením ze služby svého zaopatření státem se vzdává, sama o sobě založiti titul pro vrácení pensijních příspěvků jím zaplacených, a to ani s hlediska domnělého bezdůvodného obohacení státu; neboť stát nepřijal tento pensijní příspěvek jako plnění pojišťující pensijní zaopatření zaměstnance příspěvek zaplativšího, nýbrž jako všeobecnou dávku k úhradě celkového nákladu na pensijní zaopatření státních zaměstnanců.